

Комплекс новітніх „спецзаходів” щодо України

„Люди не здатні скасовувати у ручному режимі роки ідеологічного впливу”.

1. Вступ.
2. Економічні причини застосування „спецзаходів” щодо України.
3. Політико-ідеологічні основи „спецзаходів”.

1. Вступ.

У наведеному епіграфі з одного фантастичного фільму досить образно окреслена важлива обставина, яка має вплив на розвиток Державності України. То важлива складова, яку використовують у всіх ворожих діях проти України. Ми зобов'язані допомогти нашим людям звільнитися від невидимих ідеологічних ланцюгів імперії, що протягом століть, а особливо все XX сторіччя оплутували свідомість значної частини українського населення. Ми маємо розкрити перед зором нашого люду раніше прихований образ справжньої України, її економічний, внутрішній і зовнішній потенціал. На цій основі показати її значення, відновити велич і потугу Української Держави. То стане запорукою перемоги над усіма противниками нашої Державності, досягти перемоги на всіх фронтах національно-визвольної боротьби, яку Україна веде протягом всієї своєї історії.

24 лютого 2022 року, під прикриттям поняття так званої „спецоперації” Москва розпочала новий виток комплексу „спецзаходів”, завданням яких є ліквідація Української Державності, знищення Українського народу як Нації. Почалася нова сторінка визвольної боротьби Української Нації за свою свободу і Незалежність.

Застосований Москвою комплекс заходів виходить за межі відомих понять. Він має абсолютно нову мету у порівнянні з тим виглядом, які раніше використовувалися Советською Росією в Україні у 1917-1923 та 1932-1933 роках. Тоді існувала мета політично і економічно готувати ДРУГИЙ тур Міжнародної Громадянської війни, яка своїм внутрішнім механізмом скеровувалася на встановлення відомого ідеологічного світового панування. Нинішній STAR-комплекс, спрямований не лише проти української людності. Він характерний тим, що на місці населених пунктів нападник залишає руїни, проводить терор, у тому числі – ідеологічний, здійснює економічне спустошення.

Практично Українському народу, Українській Нації, Українській Державі відмовлено у праві на існування. Такий підхід чомусь викликає прояв здивування і нерозуміння.

Тут немає нічого дивного: достатньо взяти до уваги економічний потенціал України, її геополітичне та ідеологічне значення, як все отримує своє пояснення. Цей новітній комплекс задіяних „спецзаходів” ставить перед собою завдання знищити всю інфраструктуру економічного виробництва, весь український економічний потенціал, стерти з лиця Землі поняття Україна, щоб сліду і пам'яті від України не залишилося.

Такі дії не випадкові. Нам необхідно визначити глибинні причини усіх видів „спецоперацій”, який спрямовував проти України та Української Нації відомий ідеологічний Центр, особливо основи нового комплексу „спецзаходів”, які за своєю суттю вийшли за рамки відомих визначень і понять. Тобто – вони вийшли за межі такого поняття, як геноцид.

Україна увійшла у такий стан свого буття, у якому ми маємо відмовитися від сприйняття звичних уявлень і понять, від того фальшивого вигляду картини світу, за допомогою якої політико-ідеологічна пропаганда імперії тривалий час паразитувала на свідомості мас. Та картина, яку писали протягом століть, формувала образ свого походження і своєї історії. Від того ретельно виписаного, але фальшивого образотворчого “шедевр” слід відмовитись не тільки в Україні, а й від її експортного варіанту у світі, доставленого для споглядання на міжнародній арені.

У зв'язку з цим, важливо тримати у полі зору нашої уваги те, що „люди не здатні скасовувати у ручному режимі роки ідеологічного впливу”. Внаслідок образу картини світу, створеної ідеологічним впливом, відповідна „загартована сталь” свідомості спрямовує до важелів влади відомих ідеєносіїв чистоти „екологічного фронту”. Від цього до владних важелів спрямовують тих, хто у анамнезі свого

попереднього розбійного життя, мав порушення адекватного сприйняття навколишнього світу, бачили його через призму імперської великодержавності, через що пропонували додати до володінь Івана Грозного частину земель Сибіру. Їх реінкарнація у нашому сучасному бутті проявила себе у генетично успадкованому способі мислення „діячів екологічного фронту”, яке має нав’язливе бажання долучити Сибір до українських плодородних земель. На них розраховувала Москва, яка розпочала комплекс новітніх „спецзаходів” проти України.

В історії України відбиття тої пресловутої „спецоперації” – то нова велика і героїчна сторінка національно-визвольної боротьби за свою свободу і державність, новий етап спротиву, який Україна веде від часів Богдана Хмельницького.

2. Економічні причини проведення

Логічно було б розпочати розгляд глибинної причини задіяної „спецоперації” і нового комплексу „спецзаходів” в Україні з їх політико-ідеологічних основ. Але фундаментом ідеології є її економічна складова. Від початку характерною і визначальною рисою так званої спецоперації стало перетворення українських міст і населених пунктів у суцільні руїни, всієї України у економічну пустелю. На перший погляд, це начебто нелогічні дії. То на перший погляд. Важлива складова “спецоперації” несе в собі певні економічні причини. Співставимо, зокрема, деякі показники певного економічного виробництва в Україні на душу населення у порівнянні з РСФСР і Росією безпосередньо перед і після розпаду совєтської імперії:

Виплавка чавуну, на душу населення (у 1991 році):

В Україні – 703 кг, у РСФСР – 329 кг.

Франція – 239 кг, США – 174 кг. (Для України явно було б достатньо, як у Франції. Все інше йшло на «танки»).

Після розвалу імперії, у 1992 році –

в Україні (1992) – 678 кг, у РФ – 308 кг.

Виплавка сталі, на душу населення, 1991 рік:

В Україні – 864 кг, у РСФСР – 518 кг (загалом по СНГ, разом з Україною – 473 кг).

Франція, – 323 кг, США – 316 кг.

У 1992 році –

В Україні – 801 кг, у РФ – 451 кг (загалом по СНГ – 422 кг).

Прокат чорних металів, на душу населення, 1991 рік:

В Україні – 630 кг, у РСФСР – 371 кг (загалом по СНГ – 342 кг).

Франція – 316 кг, США – 283 кг.

У 1992 році –

В Україні – 567 кг, у РФ – 315 кг (загалом по СНГ – 297 кг).

Видобуток вугілля, на душу населення, 1991 рік:

В Україні – 2605 кг, у РСФСР – 2376 кг.

Виробництво м’яса, на душу населення, 1989 рік:

В Україні – 86 кг, у РСФСР – 68 кг.

Поглянемо на **споживання м’яса**:

В Україні – 60 кг, у РСФСР – 69 кг.

(Це до відомого питання: хто з’їв моє сало?..).

Молоко і молочні продукти, виробництво на душу (1990, кг):

В Україні – 472 кг, у РСФСР – 376 кг.

Споживання:

В Україні – 373 кг, у РСФСР – 386 кг.

Виробництво цукру, на душу, 1991 рік:

В Україні – 73,8 кг, у РСФСР – 13,8 кг (по СНГ, у тому числі Україна – 22,8 кг).

Взято з: Страны-члены СНГ: Статистический ежегодник. Статкомитет СНГ. Москва. АО «Финстатинформ». 1993.
10 лет Содружества Независимых Государств (1991-2000). Статистический сборник.
Межгосударственный статистический комитет СНГ. Москва. 2001. Стр.125.

Стає зрозумілим, що індустріальна галузь РФ-її не може існувати без України – забезпечення її імперських амбіцій постійно вимагає висмоктування природного потенціалу (корисних копалин) України. Росія весь час має щось від когось “иметь”. І особливо – з України.

В Укр. ССР при виробництві у 1985 році на душу населення сталі – **1.080** кг, залізної руди – **2.357** кг, на **1000** осіб продуковано: приймачів – **5,7** штук, пральних машин – **7,3** шт., холодильників – **14,6** штук. Тобто, на душу населення вироблено 0,06 телевізора, 0,015 холодильника та 0,007 пральної машини.

Тут маємо взяти до уваги – у 1940 році в Укр. ССР виплавлено:

чавуну – 9.642.000 тон (в РСФСР – 5.260.300 т.),

сталі: в Укр. ССР – 8.938.200 тон (в РСФСР – 9.310.600 т.),

прокат чорних металів: в Укр. ССР – 6.519.500 тон (в РСФСР – 6.557.100 т.),

видобуто залізної руди: в Укр. ССР – 20,2 млн тон, в РСФСР – 9,7 млн. тон (відсоток України до РСФСР – 208,25%).

Весь оцей індустріальний потенціал Укр. ССР у 1940 році випустив лише 1.700 приймачів... (не на душу населення – всього 1.700 приймачів). На 40 млн. населення!

Для довідки: загальна кількість приймачів у 1940 році: в РСФСР – 410 тисяч, в Укр. ССР – 256 тисяч (у 1950 році – 317 тис., на селі – 69 тисяч), у Білоруській ССР – 31 тисяча.

Будемо вважати це найкращими “досягненнями” так званої “потужної советської індустрії”?

(Для співставлення – в Німеччині у 1935 році приймачів вироблено – 1 млн. 997 тисяч, в США – 5 млн. 375 тис., з яких 1 млн. 100 тис. автомобільних. У 1940 році в США кількість приймачів – 11 млн. 590 тисяч).

Як бачимо, економічний потенціал України за певними індустріальними показниками вищий від показників РФ і всієї імперії. То є той потенціал, який не належить імперії. Існує відома керівна теза: „А зачем нам такой мир, если там не будет России?”. У нашому випадку – якщо український потенціал не належить імперії, він має бути перетворений у пустелю.

У наші часи економічний потенціал України щодо Росії має такий вигляд:

Виробництво сталі (млн тон)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2006	2008
США	89,7	95,2	95,5	98,5	98,7	97,4	101,0	98,6	98,1
Росія	89,6	51,6	49,3	48,5	43,7	57,5	59,2	70,8	68,7
Франція	19,0	18,1	17,6	19,8	20,1	20,2	21,0	19,9	19,3
Україна	52,6	22,3	22,3	25,6	24,4	27,4	31,8	41,6	—
% виробництва України до Росії									
% України	58,71%	43,22%	45,23%	52,78%	55,84%	47,65%	53,72%	58,76%	—

Виробництво електроенергії на душу населення (кВт/год)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000		2008
Росія	7297	5805	5734	5663	5631	5784	6030		7329
Україна	5752	3767	3579	3511	3436	3449	3463		4163
% виробництва України до Росії									
% України	78,83%	64,89%	62,42%	62,42%	61,02%	59,63%	57,43%		56,80%

Навіть в кризовій Україні показники залишалися кращими у порівнянні з великими і потужними країнами світу. Особливо видно це при співставленні виробництва на душу населення:

Видобуток залізної руди на душу населення (млн тон)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000		2008
США	55,5	62,6	62,1	62,7	62,9	57,4	63,1		52,4
Росія	107	78,3	72,1	70,9	72,6	82,3	86,8		100
Франція	8,7	1,5	1,5	0,6	0,3	—	—		—
Україна	105	50,7	47,5	53,4	51,1	47,8	55,9		72,7
% виробництва України до Росії									
% України	98,13%	64,75%	65,88%	75,32%	70,39%	58,08%	64,40%		72,7%

Виробництво чавуну на душу населення (млн тон)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000		2008
США	50,7	51,3	49,4	49,6	48,2	46,3	47,9		36,3
Росія	59,4	39,8	37,1	37,3	34,7	40,9	44,6		48,3
Франція	14,4	12,8	12,0	13,3	13,5	13,9	13,6		12,4
Україна	44,9	18,0	17,8	20,6	20,9	23,0	25,7		31,0
% виробництва України до Росії									
% України	75,59%	45,23%	47,98%	55,23%	60,23%	56,23%	57,62%		64,18%

Важливо зазначити: **Україна за територією становить 3,54% у порівнянні до Росії, яка у 28 разів більша за Україну, за населенням – у 3 рази. Але економічний потенціал України значно перевищує поняття 3,5 відсотки...**

У 1990 році у виробництві **чавуну** оті **3,54%** території України стосовно території РФ, давали **75,59%** від рівня РСФСР. До всієї советської імперії Україна (**2,69%** території) давала продукції “на гора” **51,03%** від рівня, на який були здатні **97,31%** території ССРСР.

Пріоритет за Україною залишався і на 2000 рік – кризова Україна у виробництві **чавуну** становить **57,62%** від рівня Росії: **на душу населення** його продукуювано **519 кг**, що більше, ніж разом РФ і США – **476 кг** (Росія – 306 кг, США – 170 кг (1999 р.), Китай – 99,0 кг).

У 2008 році: Україна – **670 кг**, Росія – 340 кг, США – 120 кг (2007р.).

Щодо виробництво **сталі**: у 1990 році в Україні воно становить **58,71%** від рівня РСФСР.

У кризовому 2000 році (рік приходу до влади В. Путіна у якості президента) **на душу** населення **сталі** в Україні вироблено **642 кг**, що більше, ніж в Росії – **406 кг**, (США – 357 кг (1999 р.), Китай – 97,7 кг. У відсотках виробництво сталі становило – **53,72%** від рівня РФ і **31,49%** від рівня США.

Такий вигляд має український потенціал... Завдяки йому, в українському місті Миколаїв на суднобудівному заводі ім. 61 комунара побудовано і 13 грудня 1982 року введено в експлуатацію крейсер „Москва”. Саме він з великою „вдячністю” за своє українське походження, брав участь у черговому комплексі „спецзаходів”, перетворюючи українські міста і той самий Миколаїв на руїни. За що і був потоплений українськими ракетами „Нептун”.

Нам важливо звернути увагу на наступне – в **Укр. ССР**, незважаючи на потужний український індустріальний потенціал, що здатний був на продукований метал будувати крейсер „Москва”, випуск продукції широкого вжитку у розрахунку на 1000 осіб населення залишалося мінімальним:

Вироблено на 1000 осіб населення (штук)

	1985	1990	1991
Телевізори	60,2	72,7	69,5
Радіоприймачі	5,7	15,0	17,2
Холодильники	14,6	17,4	17,9
Пральні машини	7,3	15,2	16,0
Електропилососи	16,5	20,7	20,1
Велосипеди	45,6	38,2	36,7

Статистичний щорічник України за 1995 рік. Київ. «Техніка». 1996. стр. 215.

Так була побудована система мілітаризованої імперської економіки, де ми бачимо рівень експлуатації природного потенціалу та України (ми тут не торкаємося якості виробленої продукції).

У **сільському господарстві** значення України та відсталість Росії видно з показників **виробництва** відповідних видів продукції на душу населення, яка нижча від виробленого в Україні.

Виробництво найважливіших видів сільськогосподарської продукції і продовольства на душу населення у 2000 та 2008 роках (кг)

2000 рік									
	Цукор-пісок	Масла рослинні	Масло тваринне	Сіль	Зерно	Картопля	Овочі і бахчеві	Молоко	М'ясо*
Росія	10,7	9,4	1,8	21,5	450	233	90	222	30

Україна	36,0	19,6	2,7	46,2	494	401	118	256	34
% виробництва України до Росії									
% України	336,45%	208,51%	150%	214,88%	109,78%	172,10%	131,11%	115,32%	113,33%
2008 рік									
Росія	24,5	17,5	1,9	12,9	762	203	101	228	44
Україна	34,0	40,6	2,2	—	1152	423	172	254	41
% виробництва України до Росії									
% України	138,78%	232%	115,79%	—	151,18%	208,37%	170,29%	111,40%	93,18%

*М'ясо тварин і птиці у забійній вазі.

Україна на душу населення *виробляє* м'яса більше ніж Росія, але *споживає* менше:

Споживання м'яса і м'ясопродуктів на душу населення (кг)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000		2005
Росія	69	50	47	46	44	41	41		50
Україна	68	39	37	35	33	33	33		39
США	113	115	115	113	117	120	117		119
Франція	95	92	91	91	93	92	93		96

Споживання молока і молочних продуктів на душу населення (кг)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000		2005
Росія	386	253	232	229	221	215	215		235
Україна	373	243	230	210	213	210	198		226

Споживання овочів і бахчевих на душу населення (кг)

	1990	1995	1996	1997	1998	1999	2000		2005
Росія	89	76	75	79	78	83	86		103
Україна	102	97	92	91	94	96	101		120

Незважаючи на кризовий стан та московську агресію, що почалася у лютому 2014 року, потенціал України зберігався у наступні роки, за винятком видобутку вугілля, внаслідок окупації Московією певних районів Донецької і Луганської областей і Криму:

Производство важнейших видов промышленной продукции на душу населения в 2018 г.

	Добыча каменного и бурого угля (товарного)	Чугун, кг	Сталь, кг
Россия	2994	348,8	503,4
Украина	832	480	631

Российский статистический ежегодник. 2020. стр. 655.

Нагадаємо:

Видобуток вугілля (на душу населення у 1991 році): в Україні – 2605 кг, на Московщині – 2376 кг. Але пральних машин у 1991 році на 1000 осіб населення вироблено **16,0** штук, холодильників – **17,9**.

Производство отдельных видов сельскохозяйственной продукции и продовольствия на душу населения в 2018 г.

	Зерновые и зернобобовые культуры (в весе после доработки)	в том числе пшеница	Картофель	Плоды, ягоды, цитрусовые и виноград	Овощи и бахчевые	Скот и птица на убой (в убойном весе)	Молоко	Яйца, шт.	Масла растительные	Масло животное
Россия	826	507	150	28	109	74	214	306	46,1	1,8
Украина	1788	674	482	59	244	59	230	397	138	2,5

На душу населения в 2019 г.

Россия	911	586	134	25	106	77	220	307	50,9	1,9
--------	-----	-----	-----	----	-----	----	-----	-----	------	-----

Украина	1555	596	499	55	243	59	222	387	146	2,4
---------	------	-----	-----	----	-----	----	-----	-----	-----	-----

Российский статистический ежегодник. 2020. стр. 657-658.

Российский статистический ежегодник. 2021. стр. 648.

Україна має настільки важливу вагу, що викликало у імперії потребу жорстокого придушення прагнення українського народу до відновлення власної державності. Для розуміння геополітичного значення та економічного потенціалу України, наведемо деякі факти з виступів І. Сталіна:

„Раньше дело обстояло у нас так, что основным источником всей нашей промышленности служила украинская угольно-металлургическая база. Украина снабжала металлом все наши промышленные районы, как Юг, так и Москву и Ленинград. Она же снабжала углём наши основные предприятия СССР. Я исключаю здесь Урал, так как в этом отношении удельный вес Урала в сравнении с Донбассом представлял незначительную величину. Сообразно с этим мы имели три основных очага выработки командного состава промышленности: Юг (т.е, Украина. – РМ.), Московский р-н, Ленинградский район”. (И. Сталин. Соч.. т. 13. стр. 65).

„Не следует забывать, что при нормальных урожаях Украина и Северный Кавказ (тобто, українські етнічні землі на Кубані. – РМ) заготавливают около половины всего заготавливаемого хлеба по СССР”. (И. Сталин. Соч. т. 12. стр. 86).

Це є потенціал України, той наш потенціал у порівнянні до Московії, який мало відомий українському населенню. Він відомий Кремлю і викликає у нього ненависть до України і Українського народу, потребу перетворити той потенціал на руїну.

3. Політико-ідеологічні засади нового комплексу „спецзаходів”.

Визначальною ідеологічною основою нового комплексу „спецзаходів” є те, що у Московії без України зникає початок державності та історії. Початкова її історія опиняється у володіннях Золотої Орди: своє існування Московія розпочинає у якості Московського князівства, її окраїнного улусу. Починати свою історію з улусу Орди у Московії (так званій Росії) бажання відсутнє. Їм більше до вподоби використовувати сторінки героїчного минулого і культурного значення, яке мала Русь-Україна.

Іншою причиною прагнення Московії ліквідувати Україну є її важлива геополітична територія. Вона важлива складова у планах Москви щодо України. У 1918 році майбутній Председатель Совнаркому Укр. ССР Християн Раковський дав ґрунтовний опис геополітичної важливості України:

„Товарищи! ...Украина силою событий снова должна в процессе мировой революции сыграть самую революционную роль. ...Украина должна способствовать торжеству советской революции в Румынии и во всех странах. (Взрыв аплодисментов заглушает последние слова оратора).

...Мы должны учитывать огромное значение ...громадное значение, которое представляет для нас Украина. Когда на Украине будет Советская власть, тогда мы получим для нашей Красной Армии богатейшие резервы человеческого материала, ...богатейшие ресурсы хлеба и съестных продуктов, богатейшие запасы оружия, снаряжения и артиллерии, и сверх этого мы получим неуязвимую линию обороны берега Чёрного моря”. (Второй съезд

Коммунистической партии (большевиков) Украины. 17-22 октября 1918 г. Протоколы. Киев. 1991. стр. 13, 15).

Представник від РКП(б) на з’їзді – Карл Радек досить красномовно описав картину значення України для Москви, як і те, задля якої мети Україна взагалі потрібна Росії:

„Украина получает... решающее значение для нашей советской политики в деле перенесения революционного пожара из России далее на юг и на запад”. (стр. 86).

„...поэтому во имя наших собственных интересов мы вынуждены идти на помощь германским рабочим. ...Мы должны усилить Красную Армию, мы должны создать для неё материальные резервы. Нам нужен для неё хлеб и всё остальное. Центральная Россия этого не может дать, она чересчур истощена и убога, и только тогда, когда украинские рабочие соединятся с русскими рабочими, только тогда мы будем иметь и достаточно человеческого материала, и достаточно хлеба и всего, что нужно, чтобы в момент решающих сражений пойти на помощь германскому рабочему. Украина, таким образом, получает значение самого главного фактора в нашей дальнейшей борьбе. И это значение она получает ещё и в другом смысле. Украина, товарищи, это наш путь к европейской революции”. (стр. 86-87).

„...Поэтому наш путь на помощь рабочим центральных держав лежит именно через Украину, через Румынию, через Восточную Галицию и через Венгрию”. (стр. 87).

...Австрия является совершенно гнилым разрушенным домом, через который наша русская телега может легко пройти. Исходя из предпосылки мировой революции Украина является для Советской России и для мировой революции теперь первой степени важности местом.

Украина теперь является главной дорогой, широкой дорогой, по которой русская революция может идти на помощь революции мировой". (Второй съезд... Протоколы. Киев. 1991. – стр. 86-88).

Чи відчуваєте, бачите, усвідомлюєте, що то є Україна? Розумієте, які сили і впливи кинуті на те, щоб України не існувало, щоб ще й сьогодні ми, українці, залишалися "волоом подъяремным", без власної добротної хати... щоб не тільки зник випуск приймачів (1700 шт.), але щоб зникло поняття цивілізації?

Для реалізації ряду воєн для встановлення світового панування приймачі для тих, хто у тих війнах має загинути, приймачі, пральні машини, холодильники, чи легкові автомобілі – зайві.

Це основні геополітичні причини, чому сучасна Московія сприймає Україну як внутрішню частину своїх імперських володінь, як частину своєї пропагандивної фейкової історії.

Доказом важливості України для Московії, як суб'єкта пограбування, стали повідомлення, що на окупованих територіях приступили до вивозу української сільськогосподарської продукції, у тому числі зерна. Подібна практика має своє досить глибоке коріння.

Щоб охопити зором весь простір проблеми, глибину його коріння, нам слід взяти до уваги наступне. Заради досягнення мети у справі встановлення світового панування Ідеологічної імперії та поглинання будь-якої країни у вигляді "советських республик" у минулому, вже у наші дні – для реалізації мети утворення нової „Євро-советської імперії від Владивостока до Дубліна” (Ж. Тіріар), початковим кроком мала стати реалізація плану з поглинання важливої геополітичної території, якою була Україна. В реалізації таких планів Україна стала бар'єром. У минулому для Советської Росії таким бар'єром ставала Українська Народна Республіка.

Напад Советської Росії на УНР – перша агресія проти існуючої держави у Першому Турі Міжнародної Громадянської війни (по-суті – Перший Тур нової, Другої Світової війни) – то найважливіше завдання у справі отримання геополітичного плацдарму, потужного економічного і людського потенціалів ("человеческого материала"). То справа, яка мала забезпечити Советській Росії продовжувати агресію проти всіх інших країн світу. На цінність України, на важливість опанування нею вказували советські публікації тих років. Зокрема, в одній з публікацій у параграфі з назвою "Украинский гипноз" щодо геополітичної важливості України для світу, зазначалося:

1. „Украина, с её безграничными естественными богатствами, с её замечательным географическим положением, – расположенная на перепутьи из Западной Европы к Кавказу с его минеральными богатствами и громадными залежами нефти, с каждым днём приобретающей всё большее значение в хозяйственной жизни народов, далее – к Туркестану с его хлопковыми плантациями, к Персии и всей Средней Азии, – не могла не сделаться объектом вожелений со стороны всех империалистических стран”.

Як бачимо, щоб відволікти увагу від московських зазіхань на Україну, використано анонімну загрозу "со стороны" якихось "всех..." (без визначення конкретно хто, яка країна). Стосовно важливості економічного потенціалу України та необхідності поставити його під свій власний контроль, далі зазначається:

2. „Украина, занимая территорию в 45 миллионов десятин, является крупным государством, уступающим лишь немногим Германии, Франции, Испании, – имеющих площадь от 46 до 50 миллионов десятин. Составляя только 14,3% территории Европейской России Украина уже до войны играла колоссальную роль во внешней торговле, в экспорте многих важнейших предметов российского товарообмена. Именно из Украины вывозилась почти вся доля пшеницы, ячменя, ржи, муки, скота, спирту, сахару, соли и многих других товаров, экспортировавшихся ежегодно до войны из царской России за границу.

Что касается, в частности, производства сахару, о значении украинской сахарной производительности можно судить по тому, что из общего числа работавших в Европейской России в 1914–1918 гг. — 294 песочных и песочно-рафинадных заводов — на Украину приходится 198.

Известно, какую роль играл до войны украинский хлеб в снабжении населения западно-европейских стран. Украинская рожь шла в Германию, украинская пшеница в Англию, отчасти в Италию.

Украина производит, главным образом, хлебá, в частности, пшеницу и ячмень. По данным о производстве, ввозе и вывозе, средний по пятилетию 1909-1913 г.г. чистый избыток 9-ти украинских губерний выразился в 180.000.000 пуд. пшеницы и 211.000.000 пудов ячменя.

...Всего средний по пятилетию избыток главных четырёх хлебов составил огромную массу в 432 миллиона пудов. Само собой разумеется, что при дальнейшем прогрессе земледельческой культуры на Украине производительность её плодородной почвы значительно повысится, и Украина в состоянии будет давать огромный избыток хлеба для снабжения других стран.

Наряду с хлебами Украина вывозила за границу скот, правда, в несравненно меньшем количестве. По данным железнодорожной статистики, чистый вывоз **из девяти** украинских губерний, в среднем, по трёхлетию 1912—1914 г.г., составил всего 231.000 голов, или около 6 миллионов пудов. Очевидно, что и в этой области, при интенсификации скотоводства, Украина в состоянии будет вывозить в другие страны несравненно большие количества скота.

Очень важную роль в хозяйстве Украины накануне войны играло производство сахара. В кампании 1913—1914 г.г. на Украине действовало около 200 песочно-рафинадных заводов, производивших, по пятилетию 1911 — 1914 г.г., в среднем, ежегодно до 67 миллионов пудов.

Спирту в девяти украинских губерниях в среднем, по пятилетию 1909—1914 г.г., производилось ежегодно 30 миллионов вёдер (4%-го спирту), из которых потреблялось только 61%.

Излишек вывозился в Великороссию, на Кавказ и за границу.

Накануне войны Украина являлась важнейшим поставщиком яиц на мировой рынок, которые вывозились ежегодно за границу тысячами вагонов.

Уже из этого беглого обзора украинской экспортной торговли продуктами сельского хозяйства накануне войны, становится ясно, какую роль вопрос об эксплуатации Украины и принудительном, в случае нужды, вывозе её хлеба, скота и т. д. ...должен был начать играть после нескольких лет войны, вызвавшей мировое оскудение и мировой голод, всё сильнее дававший себя чувствовать во всей Европе.

...Вопрос об украинском угле и железе сыграл крупнейшую роль **в нашей** гражданской войне”.

Журнал «Коммунистический Интернационал», № 12. Год издания второй. 1920.
Стр. 2189, 2190, 2192-2193.

Отже, сказано – Україна об’єкт “**вожделений со стороны всех**”. Але, наприклад, Великобританія мала велику кількість своїх колоній, вона їх приєднала до своїх володінь і вони мали своє поняття: Британська колоніальна імперія. Значну кількість колоній мала Франція. До Першої світової війни колонії мала також Німеччина. Колонії визначалися скороченим визначенням : “Брит.” – Британські, “Фр.”, “Герм.”, “Ісп.”, “Порт.” – Португалія. Ось тут питання – хто з отих “всех” прагне володіти конкретно? Мабуть, Росія (Советська) – не прагне...

Нам слід розуміти: серед тих анонімних “всех...” особливе “вожделение” мала і до сьогодні має Росія. Будь-яка Росія – чи царська, чи Советська, чи нинішня РФ. В умовах нашої сучасності геополітична та економічна важливість України для Росії є несумнівною!

Україна має значний економічний потенціал та того “человеческого материала”, який збиралися використати у справі встановлення світового панування комунізму та світового панування Росії (він досі залишається).

(У жовтні 2011 року газета “Известия” публікує статтю В. В. Путіна “Новый интеграционный проект для Евразии – будущее, которое рождается сегодня”, де зокрема, сказано:

„Мы предлагаем модель мощного **наднационального** объединения, способного стать одним из полюсов современного мира и при этом играть роль эффективной “связки” между Европой и динамичным Азиатско-Тихоокеанским регионом.

(...) Сложение природных ресурсов, капиталов, сильного **человеческого потенциала** позволит Евразийскому союзу быть конкурентоспособным в индустриальной и технологической гонке, в соревновании за инвесторов, за создание новых рабочих мест и передовых производств.

(...) Ещё в 2003 году Россия и ЕС договорились о формировании общего экономического пространства, координации правил экономической деятельности без создания наднациональных структур. В развитие этой идеи мы предложили европейцам вместе подумать о создании гармоничного сообщества экономик от Лиссабона до Владивостока, о зоне свободной торговли и даже более продвинутых формах интеграции.

(...) К примеру, два крупнейших объединения нашего континента – Евросоюз и формирующийся Евразийский союз... способны распространить эти принципы на всё пространство – от Атлантики до Тихого океана”.

3 октября 2011, 23:32. <http://www.izvestia.ru/news/502761>)

Евразийская интеграция: экономика, право, политика. 2011. № 10.

<file:///C:/Users/Lenovo/Downloads/novyy-integratsionnyy-proekt-dlya-evrazii-budushee-kotoroe-rozhdaetsya-segodnya.pdf>

Напрямок на творення Євразійської імперії лежить в основі сучасних неоімперських амбіцій Москви. Їх підґрунтя – в глибинах історії. У новітній час – мають підґрунтя поглядів бельгійського прихильника советської імперії Жана Тіріара).

Щоб реалізувати свої плани на світове панування, для Советської Московії найважливішим завданням стало здійснити ліквідацію Української Народної Республіки.

Свій наступ проти України більшовики почали з захоплення Харкова та інших міст анархізованими частинами колишньої російської імперської армії, що розпадалась, а також частинами, які виявили симпатію до більшовицької пропаганди. Ці військові частини захоплювали міста і проголошували встановлення русської „владі Советів”.

Совнарком Советської Росії цю допомогу надавав – “власть Советов” у Харкові встановлено тільки на початку грудня з прибуттям посланих “на Дон для боротьби з Каледіним” красногвардійців Москви і Петрограда, (Див.: Історія Української РСР. т. II. Вид-во Академії Наук УРСР. Київ. 1956. с. 51-52).

З привнесенням так званої “незалежної” советської влади в УНР, у Харкові (12 /25/ грудня 1917 р.) формується штаб русско-советських збройних формувань на чолі з В.Антоновим-Овсенко.

Це стало основою подальшої советської інтервенції проти УНР:

„В Харькове сосредоточивались красногвардейские отряды и революционные воинские части, направленные Советским правительством России... находился штаб Южного фронта по борьбе с контрреволюцией, возглавляемый В.А.Антоновым-Овсенко, которого правительство РСФСР назначило командующим вооруженными силами на юге России”. (Очерки истории КПУ. Киев. 1964. стр. 217-218).

З політико-ідеологічних причин згодом оголошено, що Харків начебто є “перша столиця” України. Але Харків став **адміністративним центром** окупованих Советською Росією частин території Української Народної Республіки.

Тут маємо зазначити – **першою** та історичною столицею України завжди був Київ. З поваленням самодержавства тут утворено Українську Центральну Раду. Саме у Києві, проголошено Українську Народну Республіку та її Незалежність. На Софійській площі проголошено об’єднання ЗУНР з УНР.

Невже призабули?

На окупованій Советською Росією частині УНР – у Харкові, за прямого її втручання, починався антиукраїнський антидержавний заколот. То за які заслуги він може вважатися «першою столицею»? За те, що Харків «советаи» використано у якості центру антиукраїнського, антидержавного заколоту?

То – приклад, у якому полоні советських політико-ідеологічних пропагандивних уявлень продовжує перебувати постсоветська свідомість в Україні.

Заколот підготував інтервенцію Советської Росії проти УНР:

„Велику допомогу в справі консолідації Червоної гвардії на Україні подали червоногвардійські загони Петрограда й Москви. Надіслані на Україну за вказівками Леніна-Сталіна і ЦК більшовицької партії, ці загони передавали робітникам України досвід збройної боротьби. Разом з загонами Червоної гвардії України вони вели боротьбу проти військ Каледіна і Центральної ради”. (Червона гвардія на Україні. Документи. Вид-во Акад. Наук УРСР. Київ. 1939. стор. VIII-IX).

4 січня 1918 року влада **русских** “Советів” у Харкові, так званий Народний Секретаріат, у своєму зверненні, під поняттям “Центральна Рада” оголосила всю УНР **ворогом народу**. Наступом збройних формувань під командуванням М.Муравйова з окупованого **русскими** більшовиками Харкова розгорнула бойові дії Советської Росії проти Української Народної Республіки.

Про цю советську інтервенцію на початку 1930-х років мовилося:

“...рабочие Донбасса с помощью красногвардейских отрядов РСФСР разгромили Каледина и под общим командованием Антонова-Овсенко, при помощи красногвардейских отрядов из РСФСР, перешли в наступление на Киев”. (МСЭ. т. 9. М. 1931. стр. 202).

7 січня 1918 року, на **третій** день початку **першої** советської інтервенції проти УНР, “командуючий” московсько-більшовицькими збройними формуваннями (армії ще немає – утворення Красної Армії датується 23 лютим) В.А.Антонов-Овсенко у донесенні у Наркомвоєн повідомляв:

„Много попутной работы с продовольствием, много лучних ожиданий возникает. Харьковская, Екатеринославская и Полтавская [губернии], занятые нами, могут **дать нам до 25 миллионов пудов хлеба, надо их суметь взять**”.

Директивы Командования фронтов Красной Армии (1917-1920 гг.).

Сборник документов в 4-х томах. т. 1. М. 1971. стр. 33.

Перша советська окупація окремих територій України почалася повальним грабунком.

Маємо звернути увагу на систему советського пограбування України – „суметь **ВЗЯТЬ**”.

Геополітичне значення України для Московії полягає у тому, що для мети „перемоги світової революції”, тобто, у наш час – утворення Євразійської імперії „від Ліссабону до Владивостока”, потрібне повне володіння нею, нещадне її пограбування – „тогда мы будем иметь и достаточно **человеческого материала**, и достаточно хлеба и **всего, что нужно**”.

З **другою** окупацію частин УНР В.Ленін 13 березня 1919 року поставив вимогу вивезти в Росію за період у 2,5 місяці 50 млн. пудів хліба (див.: В.Ленін. т. 38. стр. 35).

Через 20 днів В.Ленін ґрунтовніше визначає і конкретизує розміри вилучення українського хліба:

„На Украине у нас (!) есть 258 миллионов пудов хлеба, из которых 100 миллионов пудов уже пущены в развёрстку...”. (т. 38. стр. 250).

Загарбницьку сутність Советської Росії видно наскрізь.

Політика пограбування України окупаційним більшовицьким режимом реалізовувався всебічно:

„На Украине имеются **громадные запасы, излишки** хлеба, их трудно **взять** (!) сразу – там до сих пор партизанщина... Мы должны не менее трёх тысяч рабочих железнодорожников, частью крестьян из северной голодной России, двинуть на Украину. Украинское правительство (русская окупаційна адміністрація – Авт.) уже провело декрет о точной развёрстке того количества хлеба, которое **можно взять** (!!!) сейчас в размере 100 миллионов пудов”.

(В.Ленін. 16 апреля 1919 г. Полн. собр. соч. т. 38. стр. 313.).

Від безкарності, яка настала для більшовиків в Україні, у них починається “запаморочення від успіхів” – пограбування України набуває нечуваного розміру і готується його посилення. Вже наступного дня – 17 квітня – В.Ленін вимагає:

„Запасы хлеба на Украине гигантские. **Взять** (!!!) **всё сразу нельзя**. Мы послали на Украину наши лучшие советские силы и уже в один голос получили такое сообщение: “Запасы хлеба громадные, но всего **сразу** вывезти нельзя, нет аппарата”.

...Мы в Центральном Комитете нашей партии, обсудив это предложение, дали задание – сначала создать всё для постройки аппарата на Украине и взяться за работу, и когда будет оружие в руках и будет аппарат (!), а к 1 июня получить за это 50 миллионов пудов хлеба”. (17 апреля 1919 г. Полн. собр. соч. т. 38. стр. 68, 69).

Після **третьої** окупації України І.Сталін на II конференції КП(б) України 19 березня 1920 року вимагав від більшовиків України:

„Не так давно было определено, что за прошлый урожай на Украине **накопилось** не менее **600 миллионов пудов** хлеба. При известном напряжении эти **шестьсот миллионов** можно было бы **взять**...”. (И.Сталин. Соч. т. 4. стр. 299;

Пуд = 16,380496 кг. В тонах: 600.000.000 пуд. x 16,380496 кг : 1000 кг = 9.828.297,6 тон).

І вимоги пограбування України згодом (з виступу В. Леніна 15 жовтня 1920 р.):

„На Украине хлеба не меньше, а может быть, больше, чем на Кубани, но с Украины до сих пор почти ничего не удалось **ВЗЯТЬ** из разверстки, которая составлена на **600 миллионов пудов** и которая могла бы обеспечить и восстановить всю промышленность. Украина, по нашим расчетам, **вычеркивается**: ни одного пуда с Украины, потому что там **бандиты** и потому что война с Врангелем **заставляет** говорить: мы не ручаемся, что получим хоть один пуд с Украины”. (Полн. собр. соч. т. 41. стр. 365).

Отже, у наведеній раніше публікації зазначалося, що „средний по пятилетию избыток главных четырёх хлебов составил огромную массу в 432 миллиона пудов”. Ленін і Сталін вимагали „взять” 600 млн....

Вигрібаючи з України її добробут і тим влаштовуючи Перший Штучний голодомор в Україні, більшовицькі експропріатори не забували перекладати звинувачення у грабіжництві на інших. Так, в книзі М.Супруненка “Україна в період іноземної воєнної інтервенції і громадянської війни”, виданої у Києві ще за часів І.Сталіна (1951 р.), сказано, що так звані “мерзеннейшие враги народа”, які начебто накинули “«ярмо рабства на украинский народ», зобов’язались вивезти до Німеччини і Австро-Угорщини 60 мільйонів пудів хліба, 4.000 мільйонів яєць, 2.700.000 пудів живої великої рогатої худоби, багато сала, масла, цукру, картоплі та інших продуктів і промислової сировини”. (М.Супруненко. “Україна в період...” стр. 16).

Реально – замість 60 млн. пудів хліба вивезли 9 млн. пудів... (Див.: УРЕ. т. “УРСР”. Київ. 1965. стр. 131).

У більшовиків – “взять” 600 млн. Порівняння більшовиків з „ворогами народу” явно неспівставне...

То – начебто далекі і минулі часи. Сучасні «минулі часи» у всій своїй красі розпочалися актом чергової агресії Московії. Не дивно, що стали з’являтися повідомлення про масовий вивіз московськими окупантами української сільськогосподарської продукції. Так, зокрема, 24 квітня 2022 р. на засіданні законодавчих зборів Красноярського краю депутати майже одноголосно підтримали рішення про вивезення зерна з Херсонської області, яку частково взяли під контроль ЗС РФ.

(<https://ua.korrespondent.net/world/4473177-u-rosii-dozvolily-krasty-zerno-v-ukraini>)

У повідомленні щодо прийнятих рішень, зокрема, мовилося:

„В рамках реализации стратегии государственной поддержки агропромышленного комплекса и развития сельских территорий края комитет Законодательного Собрания по делам села и агропромышленной политики принял постановление об инициировании поставок сельхозпродукции из Украины. ...Так как в крае функционирует только одно

предприятие по производству огурцов, а нехватка других овощей и зерновых культур в результате иностранных санкций ощущается остро не только в Красноярском крае, но и на федеральном уровне повсеместно, экспроприация излишков прошлогоднего и нынешнего урожая фермеров Херсонского региона станет одним из инструментов оказания помощи малым формам хозяйствования, потребительским кооперативам”.

Прес-служба Законодального Собрания Красноярского края повідомляла, що председатель комітету Владислав Зирянов вважає, що „такой опыт смогут успешно внедрить в дальнейшем и коллеги с других регионов”.

„...После достижения всех целей военной операции РФ на Украине, увеличить объёмы поставок для внутреннего российского потребителя можно будет также за счёт перемещения продовольствия с других южных регионов, взятых под контроль». – уверен он. ” Прес-реліз № 379 (13593).

<https://ua.korrespondent.net/ukraine/4473323-u-rf-vidkhrestylisia-vid-rishennia-krasty-zerno-v-ukraini>

Згодом з’явилася інформація, що з тимчасово окупованих територій України в Луганській, Донецькій, Херсонській та Запорізькій областях російські окупанти розпочали масовий вивіз українського зерна. Як повідомлялося, для проведення посівних робіт та внутрішнього споживання тут було зосереджено приблизно півтора мільйони тонн зернових. Декілька сот тисяч тонн московітами вже вкрадено та вивезено до РФ. Про це заявив перший заступник Міністра аграрної політики та продовольства України:

„Росіяни використовують тактику початку ХХ століття з крадіжками зерна й вивезення його з України. На сьогодні ми маємо підтверджені факти, що **декілька сот тисяч тонн зернових** було вивезено сумарно з Херсонської, Запорізької, Луганської та Донецької областей. На цих територіях в фермерських запасах, що формувалися для посівних робіт, а також для переробки (для виготовлення борошна, випікання хліба), знаходиться близько півтора мільйони тонн зернових. Це суттєвий запас. За міжнародними цінами **це коштує сотні мільйонів доларів**. І є великий ризик, що це буде просто вкрадено і вивезено на користь Росії”.

<https://minagro.gov.ua/news/okupanti-vivozyat-zerno-z-hersonskoyi-zaporizkoyi-luganskoyi-ta-doneckoyi-oblastej-taras-visockij>

Повсюдний грабунок України московцями, який ми бачимо з ретельно прихованих сторінок нашого минулого буття, не випадковий. Він продовжувався у роки індустріалізації сільського господарства (названого колективізацією) від 1928 року, під час Другого штучного Голодомору 1932-1933 років і у подальші роки.

Не випадкова нинішня агресія і пограбування – то відома практика, складова нового геноциду Московії проти України. Центральна Росія (тобто, власна її суть – Московія, метрополія) „**чересчур убога**”, їй потрібен весь геополітичний ресурс України. Нинішні пограбування і вивіз тисяч тон сільськогосподарської продукції до Московії – це перші „ластівки”.

Маємо розуміти – подібні „окремі” явища на тимчасово окупованих територіях – то суть політики Москви, її природний стан.

Геополітична важливість України потребує для Московії її поглинання, остаточно ліквідувати так зване „українське питання”. Ось чому в рамках всіх геополітичних факторів – від початків державності Московії до економічної важливості України – вона заважає Росії. Вице-спікер рускої Государственной Думи Пётр Толстой в ефірі федерального каналу НТВ заявив, що України не існує, що то є частина Московії (так званої Росії):

„Мы Россия. И Украина это часть России. И вы в этом скоро убедитесь! ...Нет никакой Украины уже давно! Донецк и Луганск – русские! И будет вся Украина частью России! Не будет никакой Украины! ”.

https://incident.obozrevatel.com/crime/bratya-snova-obeschayut-unichtozhit-ukrainu.htm?_gl=1*kn6pc*_ga*MTU2NzgyNzMzOS4xNjMONDg0NDUy*_ga_JBX3X27G7H*MTYzNTEwNTYzMi40LjEuMTYzNTEwNTY5OS4w&_ga=2.6437042.1299503928.1635105633-1567827339.1634484452

У тому ж дусі висловився член Совету з міжнародних відносин при Президенті Росії, його радник – Богдан Безпалько. Він заявив буквально наступне:

„В нынешних условиях принудит Украину к миру в Донбассе невозможно. Однако существует сценарий, при котором установится мир. Им является ликвидация украинского государства”.

„Лучшим средством была бы ликвидация самой Украины как государства. Это было бы лучше не только для России и жителей Донбасса, но для граждан самой Украины, для тех, кто там живет”.

<https://news.obozrevatel.com/politics/operatsiya-likvidatsiya-iz-rossii-snova-ugrozhayut-ukraine.htm>

Оскільки Московія вважає Україну за свої володіння, нова московська інтервенція, що розпочалася 24 лютого 2022 року, визначена у якості „спеціальна військова операція”. Тобто – військова „операція”,

здійснювана з метою якоїсь „денацифікації” у власних імперських володіннях. Дещо подібні „операції” відбувалися – 1953 року в НДР, 1956 року в Угорщині, безумовно, у Чечні, в Грузії чи Молдові...

Ми все це бачимо з політичних формулювань, які використовує московська пропаганда. Наприклад, у 2014 році використовувалася формула: „В Киеве произошёл антигосударственный переворот”.

Практично – це формула, яка у свідомості мала сприймати події Українського Майдану, які начебто відбувалися у володіннях Росії. Звідси йде кваліфікація цих подій у якості „антидержавних”. На Московії події Майдану кваліфіковано так, як це стосувалося Чечні – порушення цілісності імперської території. Саме тому Московія оголосила проведення так званої спеціальної військової операції без оголошення війни Україні. Назвати „операцію” війною, то це виявить те, що вона безпідставно розв’язана проти суверенної країни, стане визнанням агресії. Зі “спецзаходами” значно простіше: для зомбованих мас агресія (з літерою „Z” – зомбі) отримує вигляд дій начебто на власній, внутрішній території.

Імперська пропаганда Московії ще до початку нової інтервенції готувала ідеологічний ґрунт для агресії, публікувала значну кількість політико-ідеологічних матеріалів, які вимагали здійснити комплекс відповідних „спецзаходів” проти України. Так, зокрема, ще 2017 року Армен Гаспарян публікує книгу „ДеНАЦИфикация Украины. Страна невыученных уроков”. В ній він пропонує здійснити новий геноцид України, приховуючи його за гаслом так званої „денацифікації”:

„Денацификация – это чрезвычайно трудоёмкий и весьма жестокий процесс. Он предполагает не только гражданскую ломку, в ходе которой из людей придётся даже силой выбивать те вздорные постулаты, которые им прививали на протяжении последних лет. Это наказание всех виновных. ...То есть денацификация предполагает наряду с прочим смену политической элиты. ...Во-вторых, денацификация должна преследовать основную цель – перевоспитание нации”.

„...нужно понять, что при решении вопроса о донесении правдивой информации до украинского населения придётся ликвидировать большинство имеющихся СМИ и подготовить новых журналистов”.

„...следует понять, что денацификация – это инструмент возвращения обществу сознания”.

Відчуваєте, що готує нам Москва, що очікує все наше суспільство?

Вирішення проблеми переплавки, „**перевоспитання**” свідомості в Московській советській імперії було чи не найважливішим. Наприклад, В. Молотов у 1930-х роках так окреслював наступні завдання:

„С точки зрения наших внутренних задач центр тяжести переносится теперь на вопросы ВОСПИТАТЕЛЬНЫЕ, на вопросы коммунистического воспитания, на задачи ликвидации столь ещё живучих пережитков капитализма в СОЗНАНИИ трудящихся”.

Завдання, які оголосив В.Молотов щодо “преодоления пережитков капитализма в сознании”, увійшло у повсякденний побут ідеологічно-пропагандивної діяльності всіх установ Советського Союзу. У виданні Інституту Економіки Академії Наук СССР вказувалося:

„Пережитки капитализма в экономике и сознании людей, которые ещё не преодолены в социалистическом обществе, находят своё выражение в попытках мелкобуржуазных элементов использовать деньги в целях личной наживы в ущерб интересам общества. Социалистическое государство вынуждено вести борьбу с такими фактами, как перепродажа дефицитных товаров по спекулятивным ценам, незаконное расходование денежных фондов, спекулятивное взвинчивание цен на колхозном рынке, повышение продажных цен преступными элементами в торговой системе и т.д.”. (Развитие советской экономики. Гос-нное соц.-экономич. изд-во. Москва. 1940. Стр. 541).

Не слід забувати: ліквідація грошей – то складова частина марксистської теорії, ідеології будівництва комунізму. Одночасно маємо мати у полі нашої уваги, що спекулятивні ціни на **дефіцитну** продукцію склалися через практично відсутній рівень виробництва продукції народного споживання (випуск приймачів – 1700 шт.).

На танки і бронемашини дефіциту у випуску не існувало...

Свідомість мас ґрунтовно „ліквідували”... Так звану „нову свідомість” творили терором, ГУЛАГОМ і пропагандою.

Так звані „руссіє”, у переважній більшості яких **„пережитки капитализма в СОЗНАНИИ”** вичищені – їх свідомість вражена вірусом імперської пропаганди. Вони бажають відновлення і розширення меж імперії, прагнуть ліквідації України, без будь-яких сумнівів підтримують здійснену агресію. Ця більшість так званих „руссіє” стає співучасником злочинів, які здійснює Московія в Україні.

На основі утвореної відомими засобами уявлень „нової” свідомості, діє нинішній пропагандист – тов. А. Гаспарян і сучасна московітська пропаганда. Наприклад, у дослідженні тов. А. Гаспаряна замовчується українська національно-визвольна боротьба, яка після падіння у 1917 році самодержавства утворила

Українську Народну Республіку. Щодо такої важливої історичної події в історії Українського народу надано лише одне речення:

„Случилась Февральская революция – и Украина начала свой путь к самостийности”.

І це все. На цій основі у якості якогось певного висновку далі мовиться наступне:

„Сама история Украины ясно показывает, что никакой полной самостоятельности у неё быть не может, поскольку для нормального существования ей необходимы очень тесные контакты с Россией”.

Кстати, это относится не только к Украине, но и к большинству бывших союзных республик.

Тут бачимо презирливе ставлення до всіх колишніх “союзних” республік – „этой страны”. І загроза явно нависла не тільки над Україною, а також „к большинству бывших союзных республик”, що утворили свої держави внаслідок розпаду Московської советської імперії.

Що означає поняття „тесные контакты”?

Товариш А.Гаспарян роз’яснює суть отого поняття „тісні контакти”:

„Вся власть на Украине принадлежала Российской коммунистической партии большевиков и в её лице Коммунистической партии большевиков Украины. Она была создана ещё в июле 1918 года в Москве, на первом съезде большевиков Украины. КП(б) Украины была крупнейшей составной частью РКП(б). Возглавлял украинскую организацию Г.Л. Пятаков; в составе её ЦК было 15 человек, из которых только двое являлись этническими украинцами, как мы сказали бы сегодня. Именно эти люди 10 марта 1919 года на III Всеукраинском съезде Советов приняли конституцию Украинской Советской Социалистической Республики.

Интересно, что же они провозгласили? Итак, Украина является суверенной республикой, но находится в составе России. Форма правления – советская республика в форме диктатуры рабочего класса. Украина готова в случае победы мировой социалистической революции (а все большевики были абсолютно убеждены в том, что она состоится уже в краткосрочной перспективе) войти в состав единой международной социалистической республики”.

Прагнення Советської Росії до світового панування занесено в Конституцію Української ССР 1919 року. В ній відсутнє обґрунтування необхідності творення держави (республіки) Української Нації. В публікаціях 1924 року щодо Конституції Укр. ССР 1919 року та планів советської імперії до “торжества мировой революции” зазначалося:

„В заключительной части основных положений конституции указывается на решительный разрыв с существовавшей на Украине в дореволюционное время политикой национального гнёта и национальной розни, на твёрдое решение УССР войти в состав единой международной Социалистической Советской Республики, как только создадутся условия для её возникновения. В то же время подчёркивается полная солидарность с ныне уже существующими Советскими Республиками и решение УССР вступить с ними в теснейшее политическое об’единение для совместной борьбы за торжество мировой коммунистической революции и осуществление власти трудящихся”.

ВСЯ УКРАИНА И КРЫМ. Изд-во “Укрвоздухпуть”. Харьков. 1924. Стр. 1 (стовпчик 2).

На відміну від національної державності, в Конституції встановлювалося, що Укр. ССР – то є „организация диктатуры трудящихся и эксплуатируемых масс пролетариата и беднейшего крестьянства”, що „Украинская Социалистическая Советская Республика заявляет о... твёрдой решимости войти в состав Единой Международной Социалистической Советской Республики...”.

Конституційним законом ставала мета, що Укр. ССР прийняла рішення вступити разом з іншими Советськими республіками „в теснейшее политическое объединение для совместной борьбы за торжество мировой революции и в теснейшее сотрудничество в области коммунистического строительства, мыслимого только в международном масштабе”.

Отже – увійти до складу тої самої імперської “единой и неделимой” Росії, що від 1922 року приховалася під безнаціональним поняттям “СССР”. Ось так і не менше.

Такими є геополітичні амбіції Москви. До сучасності.

У так званому „українському” ЦК КП(б)У (що була обласною складовою РКП(б/), як зазначив тов. А.Гаспарян, українців за національністю перебувало лише двоє. І ота антиукраїнська більшість приймала Конституцію Укр. ССР. Але у подальшому тексті йде гра поняттями, де антиукраїнську суть рішень приймали начебто „українські” більшовики:

„Благодаря решению украинских большевиков Украина на практике не стала суверенным государством. Это была очередная большевистская фикция, и подобных имитаций в ту эпоху было полным-полно. Государственный аппарат Украины создавался как продолжение соответствующих структур советской России. И понятно, что именно российские большевики играли роль локомотива всего процесса. На самом деле Украиной руководили вовсе не Затонский, Пятаков или Петров, а совнаркомы ЦИК РСФСР и Российская коммунистическая партия большевиков. Потом

там появляться профсоюзы и комсомольская организация, но они, естественно, тоже будут управляться из Москвы ровно по тому же принципу. Более того, вновь сформированные украинские военные части тоже будут подчиняться России”.

„**Всем руководила Москва.** И наивно полагать, что могло быть как-то иначе”.

Такі вони так звані „тісні контакти” та „теснейшее сотрудничество” з Росією. Це стосується взаємин Москви у наші дні не тільки щодо України, а як сказано – „к большинству бывших союзных республик”.

Тому не слід бути наївними, що у стосунках з Московією може бути якось інакше...

У публікації А. Гаспаряна важливим є визнання існування „етнічних українців”. І це при тому, що у своєму дослідженні заперечується існування українців як Нації:

„Есть ли вообще такая нация и имеет ли право на существование термин «украинство»? Непростые вопросы. Хорошо было в Советском Союзе, где создали новую историческую общность – «советский народ». В неё входили жители всех 15 республик. Раньше ни у кого не вызывало сомнений: есть великий русский народ, который составляют три восточнославянских этноса – русские, украинцы, белорусы.

Теперь на Украине стремятся доказать, что нет, на самом деле украинцы – это совершенно отдельная нация, которая не имеет ничего общего с русскими. Эту псевдоидентичность формируют из разнообразных мифов столетней давности. Что, конечно, выглядит утопично”.

Політичні амбіції Московії мали прямий вплив на формування системи економіки в Україні, яка все сильніше отримувала колоніальний і експлуататорський вигляд. У своєму відвертому антиукраїнському творі тов. А.Гаспарян пише:

„...устанавливается тотальный контроль над экономикой Украины. Распространяется российская денежная система. Украина не имеет своего бюджета, а украинский Совет народного хозяйства становится частью ВСНХ (Высший Совет Народного Хозяйства. – РМ). Объединяются железные дороги, почты, телеграф и т. д. ”.

„Экономическая, политическая и любая иная независимость была фиктивной и существовала только на бумаге. По факту всем руководили из Москвы. Более того, на Украину отправлялись российские специалисты для работы в самых разных отраслях экономики. И всё это опять же финансировалось бюджетом, заложенным в Москве”.

Так формувалася тотальна мілітаризована економіка совєтської імперії. Одночасно тут ми бачимо, як відбувалася русифікація не тільки економіки України, а штучно змінювався демографічний та етнічний склад населення України – „на Украину отправлялись российские специалисты”. Терором і репресіями здійснено зміну етнічного вигляду України, одночасно поширювався пропагандивний образ так званих „исконных” і „русскоязычных” областей на українських етнічних землях:

Застосовані дії творення так званого “русскоязычного” поясу України засобами геноциду несумнівні.

Чи могла в умовах терору формуватися і розвиватися в Україні власна українська економіка, чи міг відбуватися захист своїх національних інтересів? Ось чому випуск приймачів в Укр. ССР лише 1700 од.

Колоніальна експлуатація та політико-ідеологічний терор не могли не викликати спротив. Боротьба за повалення експлуатації сприяла поширенню розуміння потреби відновлення Державності України.

До середини 1980-х років совєтська тотальна мілітаризована економіка увійшла в етап свого „застою” і стала розвалюватися.

Маємо давати собі звіт у тому, що з відновленням Державності України 1991 року при владі залишалася орієнтована на Москву совєтська партійна номенклатура – комуно-соціалістична більшість („Група-239”) у Верховній Раді України. Не дивно, що на Московії відновлену українську „самостійність” сприймали у якості відомої фікції, як продовження перебування України у своїх імперських володіннях.

Політичний вплив Кремля на стан економіки України практично продовжував залишатися без змін, яким він перебував у роки совєтської імперії. Корумпована совєтська партноменклатура („Група-239”),

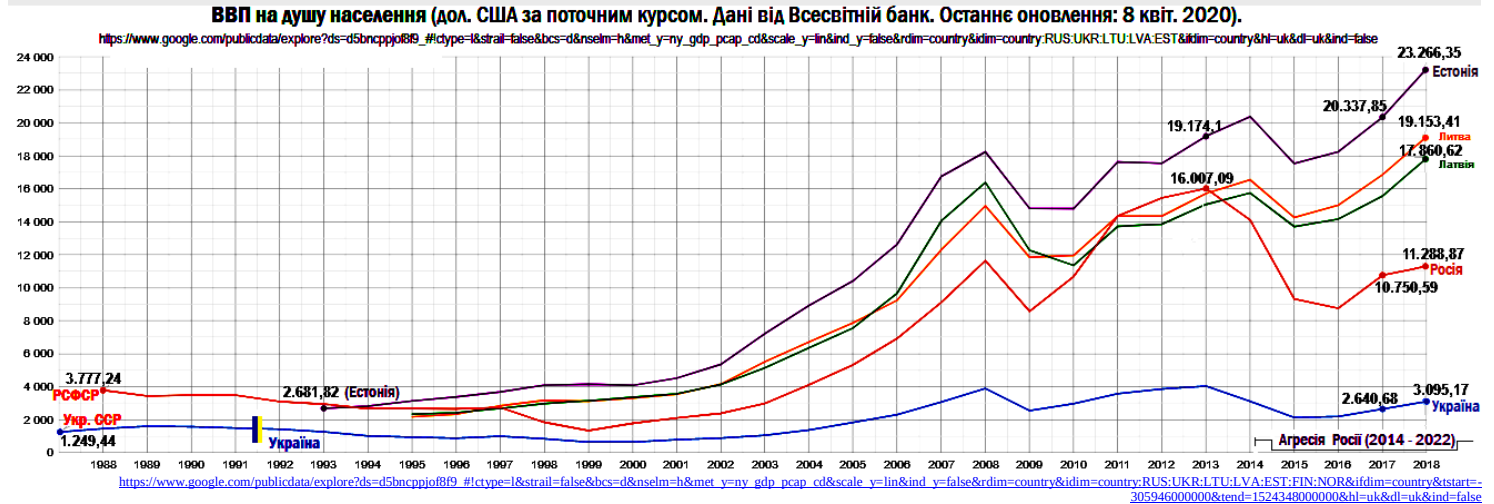
сприяла швидкому розвалу імперської економіки, залишила „...**тотальный контроль над экономикой Украины**” з боку Кремля. Залишки цієї советської економіки в Україні продовжували розвалюватися – бути конкурентноздатними у порівнянні до якісного виробництва розвинутих країн ці залишки советської економіки були нездатні. Але тов. А. Гаспарян, без будь-яких докорів сумління, використовує засоби фальшивої імперської ідеологічної антиукраїнської пропаганди, намагаючись запевнити нас:

„Государство Украина стало разваливаться с того момента, когда закончилась украинская экономика. Именно её закат послужил началом Майдана, повлѣк приход к власти националистов, что, в свою очередь, вызвало отмирание всего украинского права”.

Розпад системи дефіцитної советської економіки та відсутність бажання у владній партноменклатурі („Групи-239” та урядів Януковича-Азарова) будувати нову якість української економіки, названо „розвалом України”. Яку ціну мають подібні вправи московітської пропаганди, ми можемо бачити з наступного твердження тов. А.Гаспаряна:

„Внимательно посмотрите на Прибалтику, где на протяжении более 25 лет на государственном уровне как раз и царят эти самые русофобские настроения, что проявляется в абсолютном неприятии всего русского, постоянных попытках очернить Россию и навредить ей любыми методами – пусть хотя бы глупыми заявлениями на международных форумах. А экономика этих стран пребывает в таком удручающем состоянии, что эмиграция их граждан стала массовым явлением...” (https://www.phantastike.com/politics/denacifikaciya_ukrainy/pdf/)

Тут, дійсно, нам слід уважно поглянути на країни Балтії, які вирвалися з-під впливу задушливого „Русского міра”. Тому наводимо динаміку Валового Внутрішнього Продукту на душу населення Естонії, Латвії, Литви, Росії та України за кожен рік у період 1987-2018 роки:

У 2018 році Валовий Внутрішній Продукт на душу населення в Естонії – **23.266,35** доларів, Литві – **19.153,41** дол., Латвії – **17.860,62** дол., в імперській Росії – **11.288,87** доларів. Таке ось „удручающее состояние” економіки країн Балтії згідно „достовірної” імперської пропаганди. Зазначимо, що публікація тов. А.Гаспаряна відбулася у 2017 році – можна було поцікавитися про дійсний стан в країнах Балтії, а не повторювати запліснівилі зади московської ідеологічної пропаганди.

Інший вигляд в Україні, яка тривалий час – до 2014 року, перебувала у задушливих обіймах „Русского міра” („Група-239”, правління Януковича-Азарова). Темпи зростання ВВП України в умовах правління ідеєносіїв імперії і здійсненої у 2014 році агресії Росії:

Безумовно, ВВП на душу населення не міг бути високим – то суперечило інтересам Кремля. Не дивно, що в умовах московської агресії 2014 року він залишався низьким і становив у 2018 році **3.095,17** доларів. Щоб бачити наслідки впливу „русского мира” на стан економіки України, порівняємо його лише з Естонією, тобто, з країною, де вплив „того міра” є мінімальним:

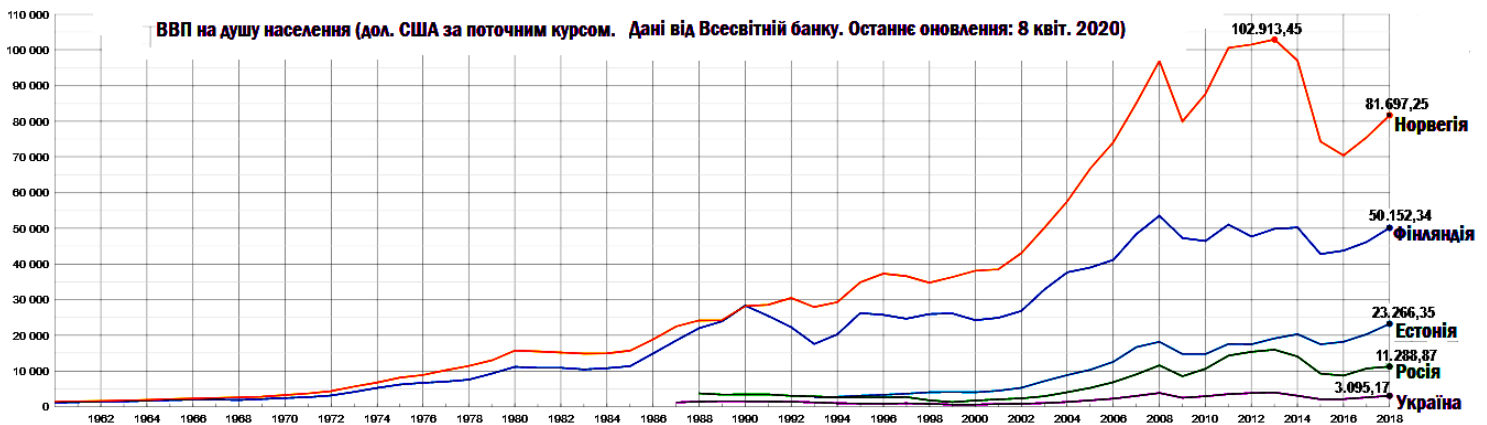

Показовою є динаміка ВВП на душу населення Фінляндії. Вона знає, що таке агресія „московського міра”. До розвалу совєтської імперії Фінляндія формально перебувала за рамками впливу „совєтсько-русского міра”. Динаміка зростання вражаюча: у 1960 – 1.179,35 дол., у 1991 році – 25.484,74 дол.

У 2018 році – **50.152,34** доларів.

Ще більш показовим є ВВП на душу населення Норвегії.

Норвегія перебуває у Європейському Союзі і в НАТО. Динаміка ВВП на душу населення зростає з **1.441,76** дол. у 1960–у, до **81.697,25** дол. у 2018 році. Найвищий рівень ВВП на душу населення Норвегії у 2013 році – **102.913,45** доларів. Для наглядності наводимо загальну динаміку Валового Внутрішнього Продукту на душу населення Норвегії, Фінляндії, Естонії, України та Російської Федерації:

Отже, чим далі від впливу задушливого „русского міра”, тим краща динаміка зростання добробуту країн. То є фактор Незалежності, суверенітету національної державності. То основа ненависті Московії до Європейського Союзу і НАТО... Саме тому Московія (так звана Росія), яка перебуває на задвірках цивілізованого світу, прагне не тільки залишити на тих задвірках Україну, а взагалі ліквідувати її разом з Народом і Нацією. Практично “пацаки” прагнуть ліквідувати таке поняття як прогрес.

Ми маємо мати на увазі наступне. У 1991 році на Референдумі на підтримку Незалежності України проголосувало понад 90% українського населення, що викликало неймовірну лютість Московії. За те, що Український народ проголосував за підтримку відновлення Державності України, на Московії ця ненависть викликала потребу здійснити новий геноцид проти всього Українського народу, проти всієї Української Нації. Готуючи напад, Московії потрібно було знайти певне зручне ідеологічне поняття. І його знайшли – агресія і геноцид отримала спільну формулу – „денацифікація”.

На фальшивому ґрунті імперської пропаганди готувалися дії, які мали виправдати так звану „денацифікацію”. Підготовка почалася задовго до 2014 року і продовжувалася у наступні роки. Вже у квітні 2021 року, імперське державне Агенство РІА Новості поширює матеріал, який звинувачує весь Український народ у прагненні творення своєї Державності. У публікації прямо мовиться наступне:

„Учитывая вовлеченность населения... (действительную вину народа), в этом случае **исправительный оккупационный режим в отношении Украины** не должен как-либо заискивать перед населением, в том числе прибегая к риторике "братского народа", как-либо "привлекать" его на "свою сторону" по обычаям и в смысле электорального подкупа, то есть, как это ещё называют, "кормить", – вполне достаточно будет освобождения народа Украина от нацистского режима, прекращения его нацистской виновности, установления гарантий военного нейтралитета Украины и возможного переучреждения страны в качестве конфедерации регионов с не менее возможным выходом как западных, так и восточных регионов из ее состава (если Украина вообще сохранится в каком-либо качестве). ...При этом в рамках наказания украинских военных преступников и их пособников в отношении них **необходимо будет приостановить действие моратория на смертную казнь**”.

У публікації наведено завдання керівництва імперії, мета якого ліквідувати Державність України:

„Президент России Владимир Путин сформулировал три запрета со стороны России, которые определяют невозможное для Украины:

- мы не дадим задавить украинский Донбасс силой;
- если будет предпринята попытка наступления, номинальное **государство Украина будет ликвидировано**;
- ни одна из отпавших от России при демонтаже СССР формально независимых "республик", не только Украина, не сможет использоваться Западом для нанесения ущерба России”.

Безумовно, 50-мільйонний Український народ не міг тривалий час перебувати під колоніальним гнобленням, Прагнення Українського народу відновити Державність на Московії отримало визначення „нацистской виновности”. На такій основі пропагується відмінити мораторій на застосування смертної кари в Україні. У публікації РІА Новості стосовно обставин, коли має бути знятий цей мораторій, сказано:

„Россия, как страна и народ... может осуществить денацификацию Украины в рамках собственной военной юрисдикции (военного трибунала), не прибегая к институтам международного правосудия”.

Отже, наміри ліквідувати Державність України „заманіфестувало” офіційне державне друковане представництво керівництва Московії – агенство РІА Новості. Хоча ота, начебто „нацистська” Україна наступу у напрямку так званої Росії не здійснювала, Московія сама розгорнула бойові дії, маскуючи їх поняттям „спецоперація”.

Свідченням підготовки агресії і планами розгорнути новий геноцид проти України, стала ще одна публікація тим же Російським Інформаційним Агенством матеріалу з назвою: „Что Россия должна сделать с Украиной”. Публікація здійснена 03 квітня 2022 року в умовах Московської агресії. Опублікований матеріал – то практично оголошений маніфест нового геноциду, який має намір реалізовувати Росія в Україні, проти Українського народу:

„Должна быть проведена тотальная люстрация. Ликвидированы и запрещены любые организации, связавшие себя с практикой нацизма. Однако, помимо верхушки, виновна и значительная часть народной массы, которая является пассивными нацистами, пособниками нацизма. Они поддерживали нацистскую власть и потакали ей. **Справедливое наказание этой части населения возможно только как несение неизбежных тягот справедливой войны** против нацистской системы, ведущейся по возможности бережно и осмотрительно в отношении гражданских лиц. Дальнейшая **денацификация этой массы населения состоит в перевоспитании**, которое достигается идеологическими репрессиями (подавлением) нацистских установок и **жесткой цензурой**: не только в политической сфере, но **обязательно также в сфере культуры и образования**”.

Агресія Росії порушила всі міжнародні угоди прийняті нею самою, у тому числі – Статут Організації Об’єднаних Націй. У таких умовах на Московщині стали вважати, що вже немає потреби приховувати свої дійсні наміри не тільки щодо України, а проти інших національних Держав, що існують у світі. Опублікований матеріал взагалі дає підстави вважати опублікований матеріал Маніфестом нового світового геноциду. Так, щодо цього у названому „Маніфесті” сказано:

„Россия сделала всё возможное для спасения Запада в XX веке. Она реализовала главный западный проект, альтернативный капитализму, **победившему национальные государства** – социалистический, красный проект”.

<https://ria.ru/20220403/ukraina-1781469605.html>

Сучасна Московія явно перебуває у світі ідеологічних марень комуністичної теорії. Колишній президент Московії Дм. Медведєв розшифрував суть „красного проекту”, загалом спрямованого на ліквідацію будь-яких національних держав, на загарбання і ліквідацію країн Європи:

„Президент России Владимир Путин твёрдо поставил цель демилитаризации и денацификации Украины. Эти сложные задачи не исполняются одномоментно. И они будут решаться не только на полях сражений. Изменить кровавое и полное лживых мифов сознание части нынешних украинцев – важнейшая цель. Цель во имя **спокойствия** будущих поколений самих украинцев и возможности наконец **построить открытую Евразию – от Лиссабона до Владивостока**”.

(5.04.2022. https://t.me/medvedev_telegram/34)

Сказано цілком у руслі тези В. Путіна, висловлену ще 2011 року, де мова тоді начебто йшла лише про економічний напрям – “о создании гармоничного сообщества экономик от Лиссабона до Владивостока”.

Евразийская интеграция: экономика, право, политика. 2011. № 10. Стр. 13.

Напрямок на творення світової імперії, яка у своїй суті мала сягнути від “Кейптауна до Владивостока”, закладав В.Ленін у своїх теоретичних писаннях і підводив ідеологічний фундамент творення імперії:

“...мы хотим **крупных государств** и сближения, даже **слияния наций**”. (т. 37. стр. 315-316)

“...целью социализма является не только уничтожение раздробленности человечества на мелкие государства и всякой обособленности наций, не только сближение наций, но и **слияние их**”. (В.И. Ленин. Полн. собр. соч. т. 27. стр. 256).

Щодо планів реалізації таких завдань теорії мало хто пам’ятає – терор 1917-1937 років здійснив розрив зв’язку поколінь, знищив обмін досвідом, набутий людством, що природньо передавався від старшого покоління до батьків і внуків. На виконання поставленої мети спрямовані були „**задачи ликвидации столь ещё живучих пережитков капитализма в СОЗНАНИИ трудящихся**”. Застосований терор проти свідомості призвів до знищення природного зв’язку між поколіннями.

Відновити можна все – прибрати руїни і відбудувати зруйновані міста і населенні пункти, економічну інфраструктуру, але втрачений зв’язок поколінь у справі передачі досвіду і знань – ніколи.

Це перебуває в основі наслідків стану, який визначає вислів: „Люди не здатні скасовувати у ручному режимі роки ідеологічного впливу”. Доказом цього є тривала системна політико-економічна криза, яка характерна для сучасної України від часу відновлення Державності – утворені керівною ідеологічною пропагандою уявлення свідомості нині використовує Московія у своїй агресії проти України.

Московія всією своєю суттю залишилася під куполом комуно-ідеологічної сфери, де штучно, на поверхні, вкраплені елементи приватної власності. Завдання і роль тих вкраплень – приховати “государственную собственность” Росії. А ті, так звані мільяртери – то лише “виконуючі обов’язки мільярдерів”. Роль їх та ж сама – приховувати “государственную собственность России”, як в самій Росії, так і її відлами на території України, інших країн, що утворилися внаслідок розпаду СРСР.

Новий комплекс новітніх „спецзаходів”, що у 2014 році своєю агресією розв’язала Московія проти України, явно має план остаточно вирішити болюче для Московії так зване „українське питання”. Можливо, це – основна ознака складової частини плану здійснення нинішнього геноциду нової якості, які не вирішили акти агресії Московії проти УНР та геноцид, проведений у 1919-1923 та 1928-1937 роках.

Тотальне нищення всього комплексу інфраструктури промисловості та іншого економічного господарства, цивільного населення, що викликало масову еміграцію від московської агресії – то комплекс факторів, що однозначно свідчить про те, що Московією розгорнуто процес плану, спрямованого на здійснення нового геноциду Української Нації.

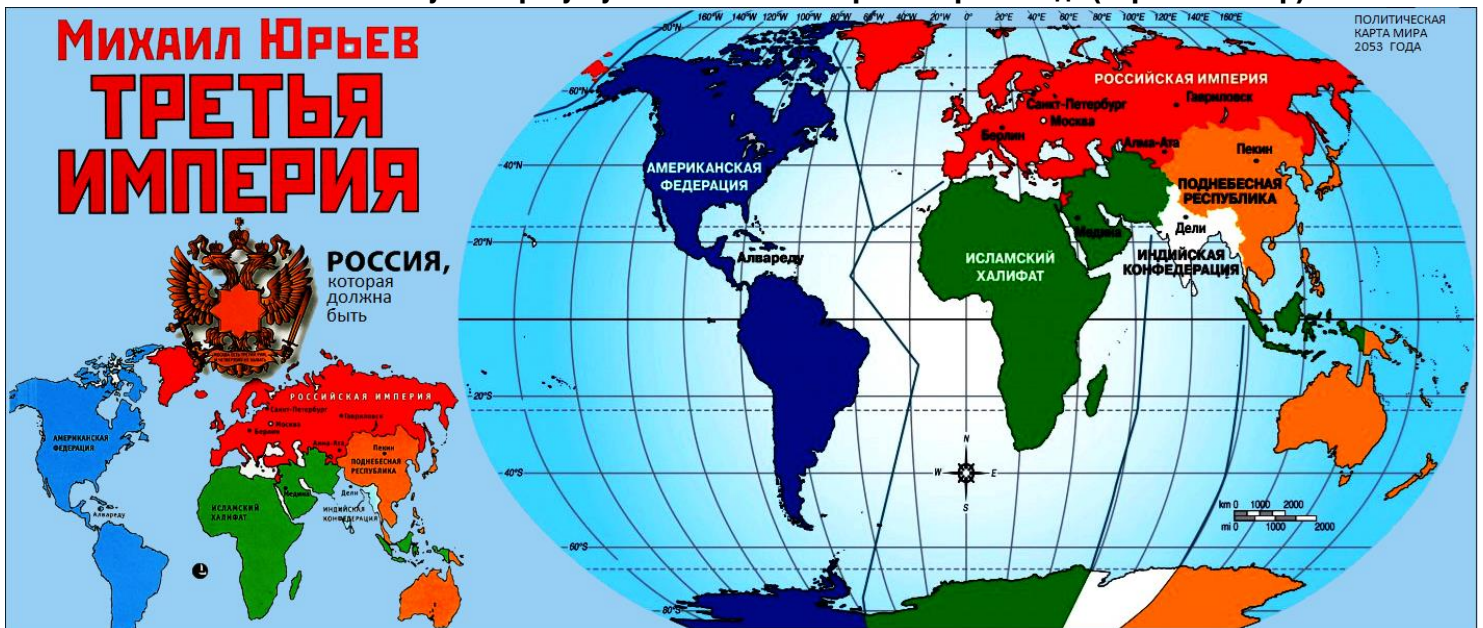
Важливою його складовою стала масова еміграція населення (в основному жінок з малими дітьми), а особливо – факт депортації українського населення і дітей на віддалені території Московії. Еміграцією та депортаціями від тіла Нації вирвано значну частину нашого національного компоненту: гарних жінок та дітей – того нашого майбутнього людського потенціалу, заради них Українська Нація прагнула відновити і будувати нашу Українську Національну Державність.

Якщо цей потенціал тривалий час буде перебувати за межами України і найближчим часом не повернеться назад, знову станеться суттєвий розрив між поколіннями, втрачено буде зв’язок з Батьківщиною. Практично цей людський потенціал буде вирвано з тіла Нації і Українського народу, він стане надбанням інших держав.

Нинішній STAR-геноцид, у якому орки Московської орди на місці населених пунктів залишають одні руїни, здійснюють економічне спустошення, доводять певні території до екологічної катастрофи, має спрямування не лише проти України та української людності. Він характеризується тим, що цей комплекс новітніх „спецзаходів” несе в собі злочинну перспективу – його спрямовано проти всього людства.

Комплекс новітніх „спецзаходів”, задіяний в Україні, розкрив програмну мету сучасної політики Московії, глобального плану, спрямованого на ліквідацію націй і національної державності, встановлення світової гегемонії та утворення Московської Євразійської імперії „від Ліссабону до Владивостока” (взагалі – від Кейптауна до Токіо). Ми це можемо бачити не лише з виступів московських „достойників”, а також з публікацій і друкованих видань імперських засобів інформації, які віддзеркалюють офіційну політико-ідеологічну лінію керівництва Росії, формують образ, якою їй бути і, загалом, творять уявлення картини світу у масовій свідомості:

Політична мапа світу 2053 року в уяві советсько-імперської пропаганди (червоний колір)

1. Титульна обкладинка видання 2019 року. 2. На політичній мапі Землі під чоботом Московії вся Європа, Туреччина з протоками та Ізраїль. “Австралія і Японія Китаю віддана”.

Перше видання відбулося у 2007 році. Її перевидання – у 2019.

Навіть на основі перевидання 2019 року ми можемо бачити час, від якого готувався нині задіяний комплекс новітніх „спецзаходів” і його заплановані рамки: „Президент России Владимир Путин твёрдо поставил цель... наконец построить открытую Евразию – от Лиссабона до Владивостока”.

Маємо постійно тримати у полі зору наступне: цей так званий комплекс „спецзаходів” готувався не тільки для України – таку долю Москові готує для всього світу.

Своєю агресією Московія остаточно розвінчала міф про свою миролюбність, підтвердила те, що вона є найбільшою загрозою світу, людській цивілізації і самому прогресу, підтвердила відому тезу – вона є „імперією зла”.

Роман Матузко
22.03 – 14.08.2022.